

De geschiedenis van SVVN: Seizoen 1993 – 1994

Het vlaggenschip van SVVN had een prima seizoen achter de rug. Het jeugdige team eindigde op slechts twee punten van kampioen Sparta. Normaal gesproken heb je dan nacompetitie, maar alles lag zo dicht bij elkaar, dat zelfs dat er niet in zat. Balen dus. Maar het kon nog erger.

Het nieuwe seizoen zou dramatisch eindigen. Traumatisch zelfs. Menigeen die er in die zomer van 1994 bij was, zal er geen behoefte hebben om dit verslag te lezen. Maar dieptepunten horen bij het leven, dus daar gaan we...

Geheel in lijn met het beleid van SVVN werd de selectie ook dit jaar weer versterkt met eigen jeugdspelers. A1 was ongeslagen kampioen geworden, en dat was te merken. Maar liefst zeven jongens maakten de overstap, namelijk **Remco Schuiter, Bob Stevens, Sander Nijland, Laurens de Vos, Kristiaan Schellevis, Martijn Mensink en Marcel Pijffers.**

Henk Mennegat uit Enter werd als nieuwe hoofdtrainer aangesteld. **Jan Achterkamp** zou hem begeleiden. **Marinus op den Dries, Tony Jeruzalem en**

Jan Wold trainden de jeugd met **Joop Dekker** als adviseur.

De competitie

Terug naar het eerste elftal. Het seizoen verliep vlekkeloos. Na 19 wedstrijden stond SVVN vijf punten voor op nummer twee Des. Met nog drie wedstrijden te gaan was DES de directe tegenstander op Groot Lochter. Destijds leverde een overwinning nog twee punten op, in plaats van drie, zoals nu het geval is. Een gelijkspel zou dus voldoende zijn.

De spelers van Des knokten zich uiteraard dood en slaagden er in met een overwinning van het veld te stappen. SVVN had nu nog drie punten voorsprong, en een veel beter doelsaldo.

Met nog twee wedstrijden te gaan zou één gelijkspelletje tegen de Blauwwitters of Drienerlo voldoende zijn. Het onvoorstelbare gebeurde: Beide wedstrijden gingen verloren en Des werd kampioen.

Een vrijwel zeker kampioenschap op zo'n manier weggeven... zelden zal er zoveel teleurstelling hebben geheerst aan de Rossinistraat. Maar de koppen moesten weer omhoog. De tweede plaats leverde nacompetitie op. Promotie was tenminste nog mogelijk.

De nacompetitie

In die nacompetitie werden Kloosterhaar en Drienerlo opzij gezet. Dat hield in dat er nog één wedstrijd gespeeld moest worden voor promotie naar de 3e klasse. De tegenstander was Swift 64, de trots van de Noordoostpolder. Deze beslissende wedstrijd vond plaats in Nieuw Leussen. Vele honderden

supporters van SVVN trokken die zaterdag als een groen-witte armada naar Nieuw Leussen. Ze zouden opnieuw een traumatische ervaring opdoen.

SVVN heerste op alle fronten, Swift had weinig in te brengen. Maar het bleef 0-0. Een doelpunt van SVVN werd om discutabele redenen afgekeurd en vijf minuten voor tijd miste SVVN een strafschop. Je kon er op wachten, in de verlenging werd schlemielig verloren.

Huilende spelers en huilende supporters markeerden het einde van een bizar seizoen.

Toen de spelersbus enkele uren later in Nijverdal arriveerde, durfden enkele spelers de kantine niet te betreden. Ze waren bang voor de reacties van teleurgestelde supporters die de afgelopen weken klap op klap te verwerken hadden gekregen.

Die angst bleek onterecht. Toen de spelers vertwijfeld binnenkwamen, stond de kantine als één man op en barstte er een luid applaus los. Het bier vloeide alweer als vanouds en een soort eenheidsgevoel had zich meester gemaakt van de honderden aanwezigen. Lief en leed werd samen gedeeld.

De ziel van de Volharding

Hoe ontroerend ook, op dat moment kwam de kracht en de zwakte van onze vereniging als nooit tevoren aan het licht: Op gebied van eenheid, solidariteit en gezelligheid kan niemand aan de Volharding tippen.

Maar aan de andere kant, collectief feestvieren na zo'n vreselijke domper... wat een mentaliteit... Zoiets zou bij Des of Excelsior '31 nooit gebeuren. Om te beginnen zou daar een voorsprong van zes punten nooit meer uit handen zijn gegeven. En als dat toch gebeurd zou zijn, zou er geen applaus hebben geklonken. Bij die verenigingen heerst wel de wil om te winnen, eerlijk of oneerlijk, met mooi of met lelijk voetbal.

Die instelling heeft SVVN niet. Alles uit de kast halen voor de prijzen, je collectief doodknokken, asociaal doen, tegenstanders rode kaarten aansmeren als het moet, daarvoor ben je bij de Volharding aan het verkeerde adres.

Een passant als trainer **Bas Paauwe** kon die mentaliteit natuurlijk niet blijvend veranderen en iemand als **Edwin Wijnen**, die wel over een winnaarsmentaliteit beschikte, maar die tegelijkertijd nooit asociaal was, stond hierin te vaak alleen. Om over de grote supportersschare maar te zwijgen. Voor hen is de derde helft vaak net zo belangrijk als de eerste en de tweede. Dat is SVVN. We moeten er mee leven en dat doen we in het gelukkige besef dat wij de Volharding zijn.

Successen op verenigingsniveau

In de schaduw van het drama van SVVN 1 werden er gelukkig nog wel enkele succesjes behaald. Zo won SVVN onder de 21 het SOS toernooi en datzelfde deed SVVN onder de 23 op het Des toernooi.

Het jeugdelftal **B2, werd kampioen.**

Dat gold ook voor **zaalteam 2**. Beste

doelman bij de jeugd werd kampioen **Arjan Mondeel** uit C1, met slechts 0.71 tegendoelpunten gemiddeld.

Herman Slooijer van SVVN 1 blonk uit bij de senioren,

met een gemiddelde van 0,73 tegendoelpunten.

Topscoorer bij de jeugd werd **Peter Scheppink** uit kampioensteam C1. Hij wist het net maar liefst 46 keer te vinden.

Rein Mondeel

scoorde dit seizoen zijn 100^e doelpunt voor SVVN. Er zouden er nog vele volgen in diverse selectie elftallen van onze vereniging

Op wat lager niveau scoorde **Jan Jansen** zijn 150^e doelpunt voor de Volharding. Jansen was een Nijverdalse jongen die naar de Veluwe verhuisde

toen hij beroepsmilitair werd. Vanaf dat moment reed hij jarenlang elke zaterdag heen en weer naar SVVN om te voetballen. Op een gegeven moment was hij topscorer aller tijden van onze

vereniging. Het bijzondere aan Jan was dat hij als spits niet alleen rond de 16 meter rondhing, maar dat hij zich ook dood knokte op het middenveld, als dat nodig was. Hij wel.

Joop Zweers

Bij de senioren ging voor **Joop Zweers** in 1994 een wens in vervulling. Met 26 doelpunten werd hij

verenigingstopscorer. Joop speelde tientallen jaren in de lagere senioren en in de jaren '80 en '90 groeide hij uit tot een soort cultheld. Hoe hij het deed bleef

vaak onverklaarbaar, maar Joop scoorde altijd. Op trainingen en in wedstrijden, met links, met rechts, met de knieën, met het hoofd, desnoods met een dijbeen of nog hoger...

Menig trainingspartijtje raakte hij geen bal, maar na afloop had hij er toch weer drie inliggen. Frustrerend voor zijn tegenstanders, maar buitengewoon gaaf voor zijn medespelers die voor hun ogen zagen gebeuren dat hij scoorde vanuit posities die wiskundig gezien onmogelijk tot een doelpunt hadden kunnen leiden.

Scheidsrechter en jeugdbegeleiders.

Natuurlijk gebeurde er nog veel meer, kleedkamers werden opgeknapt, er werd een nieuwe lichtinstallatie geïnstalleerd enzovoort. Maar laten we ons tot slot beperken tot de investeringen op het menselijke vlak:

Gerard Freriksen, Gerrit Nijland, Gerrit Greevink en Jan Scharphof volgden een scheidsrechter cursus.

Samen hebben zij daarvoor en daarna nog zeer veel wedstrijden gefloten, dank daarvoor.

Ook maakte onze vereniging werk van een meer professionele begeleiding van de jeugd. **Maar liefst zeventien personen slaagden als jeugdvoetbalbegeleider en veertien personen als jeugdvoetbalspelleider.**

1993-1994 4e klasse

1	DES	22	32	50	34
2	SVVN	22	31	46	20
3	Kloosterhaar	22	31	46	22
4	ON	22	28	42	34
5	Drienerlo	22	25	33	29
6	Voorwaarts V	22	23	44	37
7	Blauwitters BZSV	22	23	44	37
8	Daarleveen	22	20	28	36
9	Sportlust Glanerbrug	22	18	34	44
10	Denekamp SP	22	14	25	37
11	Hulzense Boys	22	11	26	45
12	SVV'56	22	8	23	46

Kampioenen.

Michel Ovaku, Hans Scharphof, M Heuvink, Vincent Greevink, Sander Bruggeman, Patrick Antonissen, Ruben van de Berg en Joop Nijkamp.
Edwin de Groot, Rico Nijkamp, Carlo de Leeuw, John podt en Sebastiaan Hoogsteder .

S.V.V.N. zaal 2 kampioen 1993 - 1994.

Martin van Leussen, Andre Smal, Freddy Top, Henrico Hpfmeijer, Nico Arentsen en sponsor.
Edwin Top, Wilco Hoogenkamp, Alwin van Munster en Edwin Ronhaar.

